Sesinnane walle-öppetus, ni jölle ja tühhine kui ta olli ja rummal laps olleks piddand moistma, et se walle olli, — agga Eestlased piddasid sedda töeks, ja aitasid walleprohweti sedda öppetust keikis paikus laiali lautada, nenda et ürrikesse aia pärrast keikide süddamed selle umbrohhuga ollid täidetud, ja se kestis wägga kaua, enne kui rahwas sedda wimaks ärraunnustasid; agga mis ma ütlen: ärraunnustasid? Eesti-rahwas peawad praego weel Neljapäwa öhtut issiärralisseks pühhaks öhtuks, ilma et naad isegi teädwad, miks pärrast? Sel öhtul woiwad naad enneminni laiskleda ja keik muud pahha ja üllekohhut, agga mitte tööd tehha. —

Jummal ei anna ennast mitte pilkada, ehk ta kül wägga kaua meiega kannatab, ja kaua otab, et pattune omma eksitusse tee pealt peaks ümberpöörma. Nenda olli Jummal ka sel aial kurja walleöppetusse armastajattega wägga kaua kannatanud ja neid meleparrandamisele püüdnud melitada, — agga, ni kui üks töe-sanna ütleb: „Jummala weskid jahwatawad pitkamisti, agga jahwatawad peneste, — tullid ka siin rasked nuhtlused rahwa peale.— Need hirmsad söead, nälja häddad ja rasked katko többed, kellest meile neil kurwail pimmedusse aegades kulutakse, on kül halledad kuulda. Üks wägga suur sabbaga täht näitas ennast aastal 1556 ja täitis rahwast sure hirmo ja kartusega nende asjade pärrast, mis nüüd odeti ja piddid tullema. Tahhaksime meie keik neid nuhtlusse ja hirmo asjo, mis selle kueteistkümnema 100 aasta löppetusel meie Ma peale on tulnud, üllespanna, siis woiksime sest ühhe sure ramato kirjotada. Meie wöttame agga lühhidelt mönned tükkid neist wälja.

Sel aial on meie ommad (Rootsi- ja Saksa) söawäed Liiwlandimaad, Tarto-liinna, Wirro- ja Järwamaad ning teisi kohti nisamma armotumal ja kurjal kombel laastanud, kui Türklased ja Tatrad; naad on pölletanud, tapnud, risunud ja keik paljaks teinud, mis kätte said. Undid on suurte karjades küllade liggijärges ümberjooksnud ja hirmsaste ulgunud, nenda et keigil hirm peale tulnud. Se pölle ka immeks panna: sest kartus ja surm on patto palk.

29. Julil 1574 on Tatrad mitto tuhhat meest, kes Merja-ma kirriko alla ollid kokkotulnud, äkkitselt kinniwötnud, mitto neist surnuks lönud ja teised wangi winud. Merjama kirrik, kuhho sisse paljo tallomehhi naeste ja lastega ollid ärrapeitnud, on lahti murtud ja waenlased on keik kinniwötnud ja

Eesti-rahwa mÃƒÂ¶nnus Kalender 1864, lk. 30